

Δημιουργική γραφή - Συγγραφή διηγήματος

Το φτερωτό δώρο¹

Παραμονή Χριστουγέννων. Παράξενο για το νησί το χιόνι που σκέπασε τις πλαγιές των ορεινών χωριών. Λευκά βουνά. Παγωνιά. Λευκά Χριστούγεννα.

Ζεστασιά. Κάτω από το στολισμένο με χρυσοκόκκινες μπάλες δέντρο, τρία παιδιά και τριάντα τρία δώρα. Μέσα στο ζεστό σπίτι, μια μανούλα διαβάζει στα τρία παιδιά «Το κοριτσάκι με τα σπέρτα». Φοράνε ρούχα καλοκαιρινά, αφού με την κεντρική θέρμανση το σπίτι είναι πολύ ζεστό. Τα τρία παιδιά αγωνιούν να τελειώσει το παραμύθι, να ανοίξουν τα τριάντα τρία δώρα. Δεν πρόσεξαν έξω τον λευκό άγγελο. Έπαιξαν λίγο με τα καινούργια παιχνίδια, βαρέθηκαν, αποκοιμήθηκαν.

Για έναν λευκό άγγελο δεν υπάρχει κρύο και ζεστό. Το λευκό του φόρεμα δεν ακουμπάει σε σώμα, είναι σαν λευκό αεράκι, σαν πετούμενες νιφάδες χιονιού. Είναι φύλακας άγγελος και τα φτερά του αγκαλιάζουν όσα ανθρώπινα σώματα έχουν ανάγκη από μια αγκαλιά. Φέτος αυτή ήταν η εντολή από τον Κύριο. Να δώσει για δώρο μια αγκαλιά.

Τον λένε Φάνη, είναι φύλακας άγγελος, έχει μια αγκαλιά για δώρο. Φάνης σημαίνει φως. Τα παιδιά φέτος κρυώνουν πολύ, Κύριε. Δεν φτάνει μια αγκαλιά. Διαφώνησε ο Φάνης με τον Κύριο. Θα προτιμούσε να έφερνε για δώρο ένα μάλλινο μπουφάν, εκατό λίτρα πετρέλαιο, χίλια κιλά ξύλα για το τζάκι. Τι να την κάνουν μια αγκαλιά, τη δική του αγκαλιά που δεν ζεσταίνει αφού είναι ασώματη; Δεν είσαι μόνο αγκαλιά, του απάντησε ο Κύριος. Είσαι και φως. Θα τους δώσεις φως για να καταλάβουν πως, όταν όλα παγώνουν, το μόνο δώρο είναι μια ζεστή αγκαλιά.

Γι' αυτό και έφυγε από το σπίτι με τα τρία παιδιά και τα τριάντα τρία δώρα. Με τα καλοκαιρινά τους ρούχα μέσα στο ζεστό σπίτι αγωνιούσαν να τελειώσει «Το κοριτσάκι με τα σπέρτα». Ένα τέτοιο κοριτσάκι έψαχνε. Λες να αντέξει την παγωνιά με την αγκαλιά μου; Πόσα σπέρτα της έμειναν, άραγε, στο κουτί;

Στο λευκό χριστουγεννιάτικο σκηνικό ένας λευκός άγγελος μοιάζει αόρατος. Από το τζάμι έχει θέα σ' ένα γραφείο γνωστού δικηγόρου-πολιτικού. Είναι

¹ Εμπνευσμένο από το διήγημα του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη «Τα περρόντα δώρα» (από το βιβλίο *Ο λόγος ανάγκη της ψυχής*, Γ' Γυμνασίου, τεύχος α', βιβλίο μαθητή, Υ.Α.Π. 2012, σ. 63).

παραμονή Χριστουγέννων, δέκα η ώρα το βράδυ, αλλά τριάντα τρεις υπάλληλοι συνεχίζουν ασταμάτητα να δουλεύουν. Έχουν ανοιχτά τα τεράστια σε όγκο βιβλία τους και μελετούν τους νόμους και σημειώνουν και αγχώνονται. Είναι δέκα η ώρα το βράδυ παραμονή Χριστουγέννων και στο σπίτι τους περιμένουν τα παιδιά ν' ανοίξουν τα δώρα κάτω από το δέντρο, σύζυγος με θυμό και απογοήτευση, γονείς και συγγενείς στο τραπέζι. Η διαταγή του αφεντικού ήταν ξεκάθαρη, δεν φεύγουν από το γραφείο αν δεν τελειώσουν τη δουλειά. Μέσα παγωνιά. Η διαταγή του αφεντικού ήταν ξεκάθαρη, αν δεν θέλουν να απολυθούν πρέπει να κάνουν οικονομία και δεν ανάβουν θέρμανση. Κάπου κάπου κοιτούν το ρολόι. Έχουν πολλή δουλειά ακόμη στο γραφείο, πολλά διαζύγια, διαφωνίες για περιουσιακά ζητήματα, φόνους και εγκλήματα.

Ο Φάνης πρέπει να σκεφτεί σοβαρά. Χρειάζονται αυτοί οι τριάντα τρεις υπάλληλοι τη ζεστή αγκαλιά του; Αυτοί οι τριάντα τρεις υπάλληλοι χρειάζονται να πάνε στα σπίτια τους. Αν κλείσουν τα χοντρά τους βιβλία και κλείσουν την πόρτα του γραφείου δυνατά, θα βρουν στο σπίτι που τους περιμένει μια ζεστή αγκαλιά. Αν σταματήσουν τις υπερωρίες στη δουλειά, μπορεί να μην υπάρχουν πια διαζύγια, διαλυμένες οικογένειες, παιδιά χωρισμένων γονιών.

Τελικά ο Φάνης σκέφτηκε πιο σοβαρά. Αυτός που περισσότερο χρειάζεται το δώρο του είναι το αφεντικό. Αυτός περνάει την παραμονή σ' ένα ρεβεγιόν ενός πολυτελούς ξενοδοχείου. Έχει κάνει εισοδο μαζί με τη γυναίκα του και τα δυο τους παιδιά, έχουν χαιρετήσει με παγωμένο χαμόγελο τους παρευρισκόμενους μέσα στα ασημί κοστούμια και στις χρυσές τουαλέτες. Τώρα μιλά με αχώνευτους πολιτικούς που αντιπαθεί και θα ήθελε να χαστουκίσει. Η γυναίκα του σχολιάζει ψιθυριστά με άλλες χρυσοστολισμένες κυρίες τις κακοντυμένες του κύκλου τους. Τα παιδιά τους κάθονται με τα μικρά σμόκιν και τις μικρές γραβάτες στο τραπέζι και χασμουριούνται. Με τα μικρά τους σμόκιν και τις δεμένες στο λαιμό γραβάτες κλείνουν τα μάτια και ονειρεύονται κάτι μικρά σπίτια με αναμμένο τζάκι και πυτζάμες να ανοίγουν τα μικρά δώρα κάτω από το δέντρο. Ναι, σκέφτηκε ο Φάνης, τα παιδιά του γνωστού δικηγόρου-πολιτικού έχουν μεγάλη ανάγκη από το δώρο του, αλλά ίσως δεν το ξέρουν και ίσως να μην το μάθουν ποτέ.

Ο Φάνης έψαχνε όλη τη νύχτα το κοριτσάκι με τα σπέρτα. Ήταν βαθιά δυστυχισμένος ο Φάνης, γιατί φέτος έγιναν πολλά τα κοριτσάκια αυτά. Και τούτος έχει μόνο μια αγκαλιά να τους δώσει. Ήταν πολύ μα πολύ πικραμένος που δεν είχε ένα μάλλινο μπουφάν να τα τυλίξει.

Λευκά, χιονισμένα, παγωμένα Χριστούγεννα. Έδωσε χιλίες αγκαλιές και έκανε την προσευχή του να έχουν υπομονή και αντοχή να αντέξουν οι πεινασμένες παιδικές ψυχούλες του νησιού. Και έλεγε να φύγει.

Ξεκίνησε ήδη την απογείωσή του, όταν σ' ένα σκοτεινό υπόγειο ενός εγκαταλελειμμένου σπιτιού πρόσεξε τριάντα τρία νεαρά σκελετωμένα κορμιά να βρίσκονται στο πάτωμα. Τα χέρια τους είχαν παντού σημάδια από βελόνες. Άλλοι έβλεπαν όνειρα στον ύπνο τους και άλλοι χωρίς να κοιμούνται. Έτρεμαν. Μέσα στα μάτια με τους μαύρους κύκλους μπορούσε να δει ο Φάνης τη θλίψη, την απόγνωση, τον φόβο του θανάτου. Απέναντι από το εγκαταλελειμμένο σπίτι είχε μια εκκλησιά. Θυμήθηκε τα λόγια του Κυρίου: «Δεν είσαι μόνο αγκαλιά, Φάνη. Είσαι και φως.» «Κύριε», προσευχήθηκε ο Φάνης. «Κάνε τους να δούνε το φως».

Σ' ένα λευκό χριστουγεννιάτικο σκηνικό, ένας λευκός άγγελος μοιάζει αόρατος. Ωστόσο, ένας ψηλός σκελετωμένος νεαρός του απλώνει το χέρι. Πάλευε με τους δαίμονές του αυτός ο νεαρός και μέσα στους εφιάλτες του έβλεπε ένα φως. Και μέσα από το φως μπορούσε να δει την αγγελική φιγούρα του Φάνη. Προερχόταν από μια διαλυμένη οικογένεια πλουσίων. Είχε όλα τα υλικά αγαθά του κόσμου αλλά δεν γνώρισε ποτέ την αγάπη, δεν ένιωσε ποτέ τη ζεστή αγκαλιά ενός αγαπημένου προσώπου. Από τη στιγμή που έμπλεξε με τα ναρκωτικά, οι δικοί του τον έδιωξαν από το σπίτι, τον διέγραψαν, για να μην τους ρεζιλέψει στην κοινωνία. Τώρα απλώνει το χέρι στον Φάνη. Θέλει να ξεφύγει αλλά χρειάζεται μια αγκαλιά να τον τραβήξει από την κόλαση, μια δέσμη φωτός να τον βγάλει έξω από τα σκοτάδια του μυαλού του.

Ο Φάνης άνοιξε τις μεγάλες λευκές φτερούγες του και τον έκλεισε μέσα. Εκείνη τη στιγμή ένας ιερέας έκλεινε την πόρτα της εκκλησίας απέναντι. Τελευταία στιγμή είχε θυμηθεί πως κάτι δεν είχε ετοιμάσει για την αυριανή πρωινή λειτουργία. Είδε ένα φως στο σκοτάδι έξω από το εγκαταλελειμμένο σπίτι και όταν πλησίασε είδε ένα νεαρό σκελετωμένο παιδί να του απλώνει το χέρι για βοήθεια. Ο ιερέας κοίταξε ψηλά στον ουρανό κι ευχαρίστησε τον Θεό που ήρθε στον κόσμο για να σώσει τους ανθρώπους. «Γεννηθήτω το θέλημά σου. Ας γίνει το θέλημά σου», ψιθύρισε και πήρε στους ώμους το σκελετωμένο νεαρό παιδί μεταφέροντάς το στο σπίτι του.

Ο Φάνης πολύ ευτυχισμένος άνοιξε τις φτερούγες του κι επέστρεψε στους ουρανούς. Είχε κάνει το χρέος του.

Παπαϊακώβου Σταυρούλα, Γ5

Γυμνάσιο Αγίου Αθανασίου, Λεμεσός

Σχολική χρονιά: 2013-2014

Διδάσκουσα: Βασιλική Σελιώτη